

foreflaar, og jeg for mit Bedkommende vil strax sige, at jeg gaar ikke ind derpaa. Det kan derfor gjerne blive vedtaget her i Thinget, og det maa jeg jo finde mig i, men jeg vil dog ikke være med til at give min Stemme til et Lovforslag, der indeholder saadanne Bestemmelser, navnlig med Hensyn til Snekastningsarbejde. Vi se jo for Dvrigt, at saavel Ministeren som det andet Thing har fundet, at man ikke kan blive staaende ved Udførelsen af Snekastningsarbejdet ved Entreprise eller ved leiede Folk, men at man nødvendigvis ogsaa maa indrømme Sogne- raadene Myndighed til, hvor Omstændighederne tale derfor, at tilfise Folk for at udføre Arbejdet in natura. Det er jo ogsaa aldeles nødvendigt, da man ellers ofte ikke kan faae det udført saa hurtig, som det er nødvendigt. Naar der indtræffer større Snefald og Stormveir, vil man ikke kunne holde Veiene farbare uden ved at tilfise en Del Mandskab til Snekastningsarbejde. Er nu da den høit- ærede Minister ikke bange for, at den Bestem- melse, at alt Arbejdet skal betales, vil blive en Hemsko med Hensyn til hurtigt at faae Veiene farbare? Jeg frygter meget for, at Sparfommelighedsaanden vil her spille en temmelig Rolle; naar man veed, at Alting skal betales, vil man spare paa Mandskab saa meget man kan. Man kan gjerne sige mig, at det bliver Snefogdens Sag at paase det, og at det bliver de Bedkommendes Sag at gjøre det, thi ellers blive de mulkerede. Ja, det er sandt, at det er deres Pligt at gjore det, men det forhindrer slet ikke, at Arbejdet alligevel vil gaa mere jevnt og roligt, end det hidtil har været Tilfældet med Pligtar- bejdet. Det er meget rigtigt, hvad den sidste ærede Taler sagde, at Lovforslaget ikke ret godt lader sig stille ad, men hvad der er ligesaa vist, er, at vore Husmand skulle ikke holde Lovtaler over os, naar vi indføre den Bestemmelse, at alle Pligtkjørseler skulle betales med Penge, thi den vil slet ikke ramme dem saa lidt. Hidtil har denne Byrde kun hvilet paa de Kjørepligtige, og jeg skulde godt kunne finde mig i, om det fremdeles blev ved at være saaledes. For Dvrigt vil jeg ikke, lige saa lidt som tidligere Talere, gaa ind paa

Enkeltighederne, thi mit Hovedformaal er at blive fri i alt Fald for det første Affnit i Loven, hvormod jeg til en vis Grad kan gaa ind paa de øvrige Affnit, hvis man for Dv- rigt finder det rigtigt at stille Loven ad, hvil- ket som sagt har sine Vanskeligheder. Der har været talt lidt om Pligtkjørslerne, og navnlig har man talt imod den Tidsbestem- melse, der er sat, hvor hurtig Vognen skal møde. Derom skal jeg nu ikke sige Videre, end at, naar man giver en Lov om disse Forhold, er man nødt til at sætte en Tidsfrist. Der har været nævnt Kjørsler efter Jordemoder, og jeg skal indrømme, at det er nødvendigt at have en saadan Bestem- melse i en Lov som denne, skjøndt jeg haaber, at det aldrig skal blive nødvendigt at tilfise Folk enten for Betaling eller efter Umgang til den Slags Kjørsler. Jeg veed ikke en eneste Mand, som har negtet at hente Doktor eller at hente Jordemoder selv til den fattigste Kone, og at møde med Skifeheste og hvad der for Dvrigt er fornødent i saa Henseende. Desuagtet finder jeg, som sagt, at Bestemmel- sen maa optages i Loven. Ogsaa jeg maa holde paa, at Sagen kommer i et Udvalg, hvor jo Enkeltighederne bedre kunne forhandles. Jeg kan, som sagt, ikke bestemme mig til, at tage Loven med det første Affnit, saaledes som det her staaer. Videre skal jeg for Diebliffet ikke sige.

Madsen: Den Deltag, som den ærede Folkethingsmand for Odense Amts 3die Valg- kreds (N. Andersen) kom ind paa at omtale, nemlig paa den ene Side de Kjørsler, som paalægges de hesteholdende Beboere, og paa den anden Side Gangdagsarbejdet, forekommer mig slet ikke at have været omtalt her i Salen. Naar jeg sagde, at det skulde staa til Sogne- raadet at bestemme, om det vilde betale Arbei- det eller ikke, var det min Mening, at dets Beslutning skulde gjælde for Alt, saavel for Kjørsler som for Gangdagsarbejde, ligesom for Snekastningsarbejde; altsaa kan den nævnte Indvending ikke have været rettet imod mig. Naar det ærede Medlem omtalte, at een Ting kunde vi ikke betro Kommunerne, nem- lig Skattebyrdens Fordeling, vil jeg sige, at